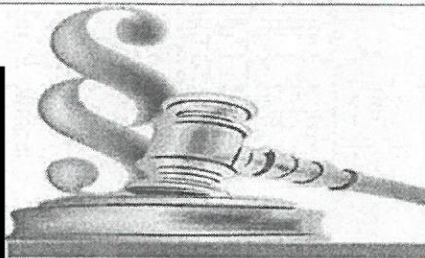

Dr. Kardos Sándor

Fővárosi Törvényszék
Katonai Tanácsa

Hiv.sz.: 41.Kb. 55/2017.

Budapest

útján az

Alkotmánybíróság

Budapest

részére

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 00908 - 0 / 2021	
Érkezett: 2021 ÁPR 21.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet:	dt: 3

A FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK KATONAI TANÁCSA 3.	
2021 -01- 29	
Hiv. szám: 41. Kb. 55/2017	
Toll. lapszáma:	

Tisztelt Alkotmánybíróság !

Alulírott Dr. Kardos Sándor védő a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 41.Kb. 55/2017. számú, illetve a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 65.Kbf. 66/2019. számú ítéleteivel szemben az ügyben érintett :

- [REDACTED]
- XII.r. Petró János (szül.: Kisvárd, 1985.08.17., an.: Hasulyó Ilona)
- XV.r. Barta András (szül.: Kisvárd, 1973.09.28., an.: Zoller Ilona)
- [REDACTED]
- [REDACTED]
- XXV.r. Aranyos Gábor (szül.: Kisvárd, 1986.09.17., an.: Kovács Mária)
- XXVI.r. István Attila (szül.: Kisvárd, 1974.04.11., an.: Kun Gizella)
- [REDACTED]
- XXXIII.r. Maríncsák Viktor (szül.: Kemece, 1985.04.16., an.: Molnár Ildikó)
- XXXV.r. Kiss Róbert (szül.: Kisvárd, 1986.07.15., an.: Kocsis Katalin)
- XXXVI.r. Kovács László (szül.: Kisvárd, 1992.02.19., an.: Csonka Éva)
- XXXIX.r. Kaszás Péter (szül.: Kisvárd, 1979.01.02., an.: Komáromi Éva)

terheltek vonatkozásában az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27.§-a alapján

alkotmányjogi panaszt

terjeszték elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának és a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának fent írt számú határozatainak Alaptörvény ellenességét és a támadott bírói döntéseket semmisítse meg.

I. Indítvány és hatáskör

A jelen alkotmányjogi panasz benyújtására azért került sor, mert az első- és másodfokon eljáró bíróságok az ítéleti ténymegállapítás a büntető eljárásban lefolytatott bizonyítást illetően megsértették a tisztességes eljárásra vonatkozó szabályokat, emellett anyagi jogszabálysértést követtek el, továbbá a jogorvoslati fórumként eljáró másodfokú bíróság az indokolt bírósági döntéshez való jog megsértésével hozta meg határozatát.

A jogerős ítélettel szemben rendes jogorvoslatnak már nincs helye, így az Abtv. hivatkozott szakasza alapján törvényes határidőn belül alkotmányjogi panaszt nyújtunk be.

II. Az Alaptörvénynek az indítvánnyal érintett részei

„XXVIII. Cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és a kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

[...]

(4) Senki nem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején a magyar jog vagy - nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben - más állam joga szerint nem volt bűncselekmény.

[...]

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdése a kialakult gyakorlatnak megfelelően az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. Cikke szerint értelmezi és használja a tisztességes eljárás fogalmát. A Magyar Alkotmánybíróság gyakorlatában a (6/1998. (III.11.) AB Határozat) sokat idézett összegzése szerint a tisztességes eljárás „olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni, ezért egyes részletek hiánya ellenére épp úgy mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan” avagy „nem tisztességes”.

Álláspontunk szerint tehát ebben az ügyben az eljáró bíróságok alapvetően a tisztességes eljáráshoz való jogot sértették meg, amely többek között a fegyveregyenlőséget, továbbá az indokolt bírói döntéshez való jogosultságot is magába foglalja. Az Alaptörvény és az általunk hivatkozott tisztességes eljárás kapcsolatrendszerét az alábbiakban részletezzük :

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bek-e szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog elsősorban nem az egyéneket megillető jog, hanem az igazságszolgáltatás egyik legfontosabb alapelve és a jogállamiság elvének lényegi, tartalmi eleme. Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jogot részben az EJEB gyakorlatára tekintettel értelmezi, az EJEB pedig a bírói döntések tartalmával összefüggésben rámutatott, hogy valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrészt erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat és a bírói döntések tekintélyét. (Taxquet kontra Belgium (926/05) 2010.11.16.) Az EJEB ezért a jogértelmezés állított tartalmi hibáját kivételesen ugyan, de akkor is vizsgálja, ha a bíróságok kiszámítható és egységes értelmezésen alapuló joggyakorlatának hiányát veti fel. (Beian kontra Románia (30658/05.) 2007.12.06.) Ez ugyanis a tisztességes eljáráshoz való jog és ezen keresztül a jogállamiság elvének a sérelmét alapozhatja meg.

Az EJEB értelmezésével hasonlóságot mutat az Alkotmánybíróságnak az a gyakorlata, mely szerint egy szabályozás felülírása kitérítése a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem contra legem jogalkalmazási – tulajdonképpen jogalkotási – tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét. A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntések eszközévé, ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatóság és előreláthatósági elvárás. (3026/2015. (II.9.) AB Határozat) A kirívó jogértelmezési hiba, tehát az Alkotmánybíróság gyakorlatában kivételes esetben felvetheti a jogállamiság sérelmét is.

Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatálybalépését követően elsőként a 7/2013. (III.1.) AB Határozatban vetette össze a korábbi Alkotmány és az Alaptörvény érintett rendelkezéseinek tartalmát. Ennek eredményeként arra jutott, hogy a korábbi határozataiban szereplő érvek és megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya és az Alkotmánybíróság a jövőre nézve is irányadónak tekintette a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joggal kapcsolatban kimunkált korábbi Alkotmánybírósági gyakorlatot.

Az Alkotmánybíróság, tehát a 7/2013. (III.1.) AB Határozatban kifejezetten az Alaptörvény 24. Cikk (2) bek. d.) pontjában és az Abtv. 27.§.-án alapuló hatáskörében, összefüggésben megerősítette a tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatos gyakorlatát és megállapította, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogból fakadó – az Alkotmánybíróság által korábbi gyakorlatával kimunkált – alkotmányos követelmények nem csak a szabályozási környezettel, hanem az egyedi bírói döntésekkel szemben is érvényesíthetők.

Az Alkotmánybíróság tehát arra a megállapításra jutott, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joggal kapcsolatban fenntartott korábbi Alkotmánybírósági gyakorlat alkalmazásának továbbra sincs akadálya. (például: 8/2015. (IV.17.) AB Határozat indokolás (57)) Ezt követően ebben a szellemben születek meg az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésével összefüggő döntései.

A tisztességes eljárás (fair trial), amint arra már utaltunk is, az Alkotmánybíróság döntéseiben kimunkált alkotmányos mérce szerint olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek a figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére épp úgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes. (6/1998. (III.11.) AB Határozat, ABH 1998.91.95.)

A tisztességes eljárás követelménye által meghatározott garanciák, a bírósághoz való jog megannyi konkrét feltételét tartalmazzák, amelyek nem abszolútak abban az értelemben, mint például az ártatlanság védelme, de amelyek az általános szabály szerinti mérlegelésnek mégis abszolút korlátai. Nincs olyan szükségesség, amely miatt a tárgyalás tisztességes voltát arányosan ugyan, de korlátozni lehetne, hanem a tisztességes tárgyalás fogalmán belül alakítandó ki olyan ismérv rendszer, amely annak tartalmát adja, s csak ezen belül értékelhető bizonyos korlátozások szükséges és arányos volta. (6/1998. (III.11.) AB Határozat, ABH 1998.91.99.) A tisztességes eljáráshoz való jog olyan abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye.

(14/2004. (V.7.) AB Határozat, ABH 2004.241.266.)

Az Alaptörvény XVIII. cikk (1) bekezdésének értelmezésével nedvesíthetők a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát kitöltő ügynevezett részjogosítványok. (7/2013. (III.1.) AB Határozat)

Az említett AB Határozatban nevesített részjogosultságok közül kifejezetten a panaszunk tárgyát illetően meg kell említeni a következőket :

A törvény által létrehozott bíróság az észszerű időn belüli elbírálás követelménye és a szabály ugyan ténylegesen nem rögzíti, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége (8/2015. (IV.17.) AB Határozat Indokolás (63)), ugyanígy a tisztességes eljáráshoz való jog részének tekinti az AB gyakorlata az érintett jogát, az indokolt bírósági döntéshez. (7/2013. (III.1.) AB Határozat indokolás (34))

Az Alaptörvény XXVIII. Cikkéhez fűzött indokolás jegyzi meg, amire már én is utaltam, hogy a tisztességes eljárásnak az Egyezmény – és Alkotmány szövegekben nem nevesített, de általánosan és nem vitatottan elismert eleme a „fegyverek egyenlősége”, amely a büntető eljárásban az biztosítja, hogy a vádnak és a védelemnek egyenlő esélye és alkalma legyen arra, hogy a tény és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson. Mindemellett azt tudomásul vehető, hogy a fegyverek egyenlősége nem minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen. A fegyverek egyenlőségének egyik feltétele (és a nemzetközi szervek esetjogában is leginkább kimunkált területe) a felek mindegyikének személyes jelenléte az eljárási cselekmények során, illetve egyes eljárási szereplők (például szakértők) megtartása semleges pozícióban. A másik feltétel, hogy az ügyben releváns adatokat a vád illetve a terhelt és a védő ugyanolyan teljességben és mélységben ismerhessék meg. Itt érintkezik a fair trial elve, a védelemhez való jog hatékonyságának és a védelemre való felkészülés kellő idejének és eszközeinek követelményeivel. (6/1998. (II.11.) AB Határozat) Szintén ugyanezen döntés alapján függ össze az eljárás tisztessége a bizonyítékok és dokumentumok megismerésével. (793/B/1997. AB Határozat)

III. A személyes érintettség

Az érintett büntető eljárásban valamennyi a kérelemben elítéltet a tisztességes eljárásra vonatkozó, a későbbiekben kifejtett szabályok megsértésével ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre, így a személyes érintettség kétséget kizáróan megállapítható.

IV. Az ítéleti ténymegállapításról

A bírói döntéseknek a tények valósághű megállapításán kell nyugodniuk, mert így a véglegesség igényével léphetnek fel a társadalom tagjai előtt. (34/2013. (XI.22.) AB Határozat) A törvényesség és jogállamiság alkotmányos követelménye miatt elengedhetetlenül szükséges a bizonyítás perrendszerű lefolytatása, különben az eljárási görbében megfogalmazott normák értelmüket vesztenék. A jogszabály betartása garanciát is biztosít a büntető eljárásban lefolytatott különféle bizonyítási cselekmények szabályszerűségének és törvényességének megítélése során. (Erdei Árpád: A trónfosztott királynő uralkodása, avagy a bizonyítás elmélet szent tehene. Magyar jog 1991/4. 214. o.)

Megfelel-e ezeknek az elvárásoknak az eljáró bíróság ténymegállapítása ?

Az eljárás során többször hangot adtunk annak, hogy már maga a vádirat az egyes cselekményeknél konkrétan megállapítható ténymegállapításokat nem tesz, pontosabban nem tudott tenni, hanem ezt azzal pótolta, hogy „a kialakult szokásokra” hivatkozva alapoz meg tényállításokat. (Így pl. arra nézve, hogy milyen köteleességszegéshez milyen összeget lehet társítani, több személyt is meghallgat a vádhatóság azzal a kérdés feltevésével, hogy „egyet ért-e azzal, hogy”.)

Az ítélet részben túllép ezeken a megállapításokon és következetesen nem fogadja el kellő bizonyíték hiányában az úgynevezett túlsúllyal kapcsolatos köteleességszegést és ugyancsak nem fogadja el a vádiratban vélelmezett összegeket, csak abban az esetben, ha a bíróság szerint az adott cselekménynél erre közelebbi adat is van. (pl. szóban elhangzik az összeg) Ezzel együtt azonban meg kell állapítani, hogy az ítélet mégsem tud a kívánt módon elhatárolódni a vádirattól, hisz saját maga is kijelenti, hogy az elsőfokú ítélet (a könnyebb értelmezhetőség kedvéért követi az ügyész vádiratot) az egyes rész-cselekmények pontokba szedése kapcsán és csak azokban az esetekben emeli ki és rögzíti külön, amelyeknél a bíróság lényegesen eltérő tényállást állapított meg. Ahogyan arra már utaltunk is a bírói ténymegállapításnál mégis döntő szerepet kapnak a vádhatóság jelentéseiben leírtak. (I. fokú ítélet 63. o. 2. bek.)

Ezzel kapcsolatban két alapvető problémánk is van. Az egyik, hogy az ítélet visszatérően tesz olyan megállapítást, hogy „a vádlott a továbbiakban a vádiratban írt magatartást tanúsította”. Ez felveti azt, hogy valamilyen módon az ítélet önállóan nem, hanem csak a vádirattal együtt értelmezendő. Ilyen ítéletszerkesztési megoldást nem ismer a bírói gyakorlat.

A másik lényeges probléma, hogy pontos összeget ugyan nem állapít meg a bíróság, azonban rendszeresen tesz olyan megállapítást, hogy az adott vádlott ismeretlen összegű készpénzt fogadott el, illetve olyat hogy pénznek megfelelő tárgyat fogad el.

Ennek az ítéleti tényállításnak az értelmezése rendkívül nehéz és nem tekinthető egyértelműnek és teljesen világosnak. Nem vonja senki kétségbe, hogy a határra érkező ukrán állampolgárok rendszeresen adtak pénzt a vádlottaknak, de ez nem alapozhatja meg azt az ítéleti bizonyosságot, hogy minden egyes alkalommal, amikor az érintett vádlott az ilyen vagy olyan mozdulatot megtette akkor valóban pénz elvételére és annak elrejtésére került volna sor. Ezeknek a mozdulatoknak számos, más egyéb oka is lehetett. Álláspontunk szerint ez az ítéleti ténymegállapítás ugyanúgy megalapozatlan vélelem, csak most már szűkebb körben, mint amit a Vádhatóság tett, aki a saját értékelése szerint ehhez mindig hozzá"következtetett" ilyen vagy olyan okból egy bizonyos összeget is. A bíróság a pontos összeg megállapítását ugyan többségében mellőzi, de mindig feltételezi, hogy csak pénz elfogadásáról lehet szó.

Ez a ténymegállapítás nem állja ki a 34/2013. (XI.22.) AB Határozatban írt elvárás próbáját, mely szerint „A bírói döntéseknél a tények valósághű megállapításán kell nyugodniuk, mert így a véglegesség igényével léphetnek fel a társadalom tagjai előtt.”

Az ügyben két vádlott Kaszás Péter XXXIX.r. és – a jelen indítványban nem érintett – Sipos Ferenc XLIV.r. vonatkozásában becsatoltunk a felvételekről készített igazságügyi szakértői véleményt is. Az első fokú bíróság ezeket azzal söpörte le az asztalról, hogy a felvételek értelmezése nem szakkérdés és ennek eldöntése bírói kompetenciába tartozik. Ugyanakkor a Vádhatóság ezirányú anyagait, amelyet bizonyítási eljárás során felhasználtak szakértői intézet készítette Ezzel kapcsolatban azonban meg kell jegyeznünk, hogy azok a felvételek, amelyekből több verzió is készült, nem feltétlenül tartalmazznak könnyen értelmezhető információt. Maga a nyomozóhatóság is több ízben próbálta „feljavítani” azokat, amelynek az lett a következménye, hogy az így nyert felvételeken már nem is egyes személyek, hanem pusztán testrészek láthatók, amelynek beazonosíthatósága külön problémát vet fel.

Például: a Kaszás Péter vonatkozásában készített szakértői vélemény egyértelműsíti, hogy a felvételtől készített jelentés, határozottan állít olyan tényeket, amikre a felvételeken látható, hallható bizonyíték nem található. (És itt nem a feljavított, hanem az eredeti felvételekről beszélünk.) A szakvélemény szerint az eseményben résztvevőket gyakran nem lehet pontosan azonosítani, arcuk, névtáblájuk nem látható, nem ismerhető fel. (Ne feledjük, hogy a Vádhatóság gyakran a szolgálatvezénylésre hagyatkozva azonosít be egyébként ránézésre felismerhetetlen személyeket.)

A Kaszás Pétert érintő szakvélemény a 14 esemény leírása során visszatérően tesz olyan megállapítást, hogy bankjegy vagy annak tűnő tárgy nem látható, nem ismerhető fel, nem azonosítható. A fülkébe belépő személyekről pedig tesz olyan kijelentést, hogy az arca nem látható vagy a személy nem ismerhető fel.

A Sipos Ferenc vonatkozásában a vád szerint 5 esemény rögzítésére került sor, amely a felvételt végző kamera szakszerűtlen elhelyezése és beállítása miatt többségében szintén az előzőhöz hasonló megállapításokat tesz, tehát a bizonytalan tényekből von le biztosnak vélt következtetéseket.

A felvételek tárgyalótermi megtekintése során a Tisztelt Törvényszék döntően hagyatkozva a nyomozati anyaghoz ugyanakkor egyértelműnek tekintette, hogy ezek a pontosan ott sem látható mozdulatok nem takarhatnak semmi mást, mint a pénz elvételét, illetve elrejtését. A bíróság megoldása így olyan helyzetet teremtett, hogy akár a kéz vértlen zsebre dugása vagy más mozdulata már egy újabb rendbeli vesztegetés megállapíthatóságához vezethetett. A felvételeknek az általunk becsatolt szakvéleménnyel történő összevetése mindenképpen kihatással lett volna a ténymegállapításra. (feltehető, hogy a többi vádlott esetében is hasonló megállapításokat lehetett volna tenni.)

Álláspontunk szerint ezért indokolt lett volna a két szakvélemény állításait a tárgyaláson összevetni az ott megtekintett felvételekkel.

V. A bizonyítás során a külső kamera felvételek törvénysértő felhasználása

A vádirati ténymegállapítás igen lényeges támogató pontja a NAV által készített külső felvételek felhasználása. A külső felvételek nélkül ugyanis nem állapítható meg, hogy mikor milyen jármű érkezett a helyszínre és az sem, hogy ezekkel szemben volt e vagy sem és ha igen akkor milyen intézkedés. A külső felvételek hiánya következtében csak a belső felvételek alapján lehet megkísérelni – ha ez egyáltalán lehetséges – a tényállás megállapítását. Ez esetben tehát maga az intézkedés már nem látszik, pusztán a fülkében történtek értékelhetőek. Az ide benyújtott útlevelekhez viszont már nem kapcsolható érkező és távozó jármű. Ebben az esetben szinte megoldhatatlan feladatként jelentkezik személyenként és esetenként annak eldöntésére, hogy az útlevelel a pénz kivételére mikor került sor fülkén kívül, vagy azon belül.

A külső felvételekkel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy törvényességi aggályok miatt – a valóban archivált nyolc nap kivételével – kizárt azok felhasználhatósága.

A kamerafelvételek időbeli felhasználhatóságát illetően több jogszabály is tartalmaz rendelkezést, amelyek közül itt a Rendőrségi Törvény 42.§.-ára utalunk, amelynek a (7) bek-e egyértelműen rögzíti, hogy az adott szituációnak megfelelően 3 munkanap, 5 munkanap vagy a rögzítést követő 30 nap elteltével törölni kell azokat.

A NAV által készített felvételekre – mint jelen esetben is – hasonló rendelkezések vonatkoztak, ha más hatóság nem kérte a felvételek archiválását, akkor legkésőbb 30 nap elteltével törölni kellett azokat. (Mellékelten informatikai szakértői véleményt is csatoltunk be, amely a külső felvételek felhasználhatóságát illetően a fent kifejtett álláspontok, sőt ennél még szigorúbb feltételrendszert állapítja meg.)

A külső felvételekkel kapcsolatban egedül arra van adat, hogy a NAV a Központi Nyomozó Főügyészség Regionális Osztályát 2016. március 17.-én tájékoztatta arról, hogy megküldi a külső felvételeket. Ebből értelemszerűen következik, hogy azok bekérésére ehhez az időponthoz képest rövid idővel korábban kerülhetett sor.

Ez azonban nemcsak az archivált, hanem a teljes folyamatos felvétel volt, abból a jogszabályi rendelkezésnek megfelelően nem töröltek semmit.

Ez a NAV tájékoztatás tartalmazza ugyan, hogy 2015. augusztus 18.-án a Nemzeti Védelmi Szolgálat megkeresése alapján történt az archiválás. Ez az állítás nincs leellenőrizve, így alapvetően kérdéses, hogy a Nemzeti Védelmi Szolgálat rendelkezett e ilyen jogkörrel. A levélből ugyan kitűnik, hogy mindössze négy időpont (2015.07.26.-27., 2015.08.02.-03., 2015.08.09.-10., 2015.08.16.-17.) vonatkozásában került sor a külső felvételek megküldésére. Archiválás kérésére tehát csak ezen időpontokra nézve kerülhetett sor. Ezzel együtt viszont felvetődik az is, hogy 2015. augusztus 18.-án a Nemzeti Védelmi Szolgálat a teljes elkövetési időre tekintettel még nem is tudhatta, hogy milyen időpontokra kell adatokat szolgáltatni, tehát a részleges archiválás körülményei sem tisztázhatók.

A NAV hivatkozott 2016.03.17.-i átirata szerint, tehát csak a fenti négy időpontban készített felvétel került archiválásra és megküldésre. Ehhez képest teljesen érthetetlen, hogy szinte minden vádlottnál hogyan kerülhettek még is felhasználására külső kamerafelvételek a fentiekén kívül eső időpontokban is. Az én védenőim esetében minden a következőképpen alakul.

Dicső Ernő IV.r. vádlott cselekményei (2015.06.21., 2015.06.29., 2015.07.27., 2015.08.24.) kivétel nélkül kívül esnek a bekért kamerafelvételek körén

Petró János XII.r. vádlott cselekményei (2015.06.22., 2015.07.12., 2015.08.01.) kivétel nélkül mind olyanok, amelyekre nézve archivált felvétel nem áll rendelkezésre.

Bartha András XV.r. vádlott cselekményei két esetben 2015.06.29.-én, illetve 2015.08.30.-án valósította meg, így archivált külső felvétel az ő esetében sem használható fel bizonyítékként.

[REDACTED] XIX.r. vádlott cselekményei (2015.06.14., 2015.07.12., 2015.08.01., 2015.08.02., és 2015.08.10.) Ezek közül a 2015.06.14.-i, 2015.07.12.-i cselekmény kívül esik a megküldött külső felvétel körén.

[REDACTED] XXII.r. vádlott cselekményei (2015.06.28., 2015.07.26., 2015.07.25., 2015.06.28.) Ezek mind kívül esnek a megküldött külső kamera felvételek körén.

Aranyos Gábor XXV.r. vádlott cselekményei (2015.07.05., 2015.07.26., 2015.08.03., 2015.10.18.) A 2015.07.05., 2015.10.18.-i cselekmény kívül esik a bekért kamerafelvételek körén.

Marincsák Viktor XXXIII.r. vádlott cselekményei (2015.07.22., 2015.07.26., 2015.08.02.) Az ő esetében a 2015.07.22.-ei dátum kívül esik a bekért kamerafelvételek körén.

Kiss Róbert XXXV.r. vádlott cselekményei (2015.06.28., 2015.07.25., 2015.07.26., 2015.07.27., 2015.08.02.) Az ő esetében a 2015.06.28. illetve 2015.07.25.-ei időpontra nem volt érvényes kikérés.

Kovács László XXXVI.r. vádlott cselekményei (2015.07.05., 2015.07.26., 2015.08.03., 2015.08.10.) Az ő esetében 2015.07.05.-ei nap esik a jelzett időn kívül.

Kaszás Péter XXXIX.r. vádlott cselekményei (2015.08.02., 2015.08.23., 2015.08.28., 2015.08.29.) Az ő esetében 2015.08.23., 2015.08.28., 2015.08.29.-ei időpontok esnek a jelzett időn kívül.

István Attila XXVI.r. vádlott cselekményei 2015.06.29.-én, 2015.08.10.-én, 2015.08.30.-án kerültek elkövetésre, így valamennyi kívül esik az engedélyezett külső felvételek körén.

[REDACTED] XXXII.r. vádlott cselekményei 2015.08.24.-én, 2015.06.21.-én kerültek elkövetésre, amelyek szintén kívül esnek az engedélyezett külső felvételek körén.

Az adott időszakban a Nemzeti Adó- és Vámhivatal által a határátkelőhelyeken telepített kamerák, biztonsági térfigyelő rendszer működését a közösségi vámjog végrehajtásáról szóló 2003. évi CXXVI. tv. 6.§. (2)-(3) bekezdése, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Elnöke által kiadott 2125/2014. sz. Szabályzat rendezte.

A Szabályzat 30. pontja szerint a térfigyelő rendszer által közvetített, rögzített adatok archiválását és a 30 napon túl tárolt tartalom törlését a rendszer automatikusan végzi. (Ez az automatikus törlés nyilván nem működött, mert nemcsak a vád tárgyává tett napok kerültek rögzítésre, hanem az informatikai anyag mennyiségéből következik, hogy a folyamatosan felvett egyre csak halmozódott és abból nem töröltek semmit.)

A Szabályzat 32. pontja kimondja, a rögzített adatok vonatkozásában a felhasználási területet és a célokat a közösségi vámjog végrehajtásáról szóló 2003. évi CXXVI tv. 6.§. (2) bekezdése tartalmazza, amely szerint:

„A vámhatóság a vámhatósági intézkedés során az érintett személyről, a környezetről, illetve a vámhatósági intézkedés szempontjából lényeges körülményről, tárgyról kép- és hangfelvételt készíthet. A vámhatóság által készített kép- és hangfelvétel, illetve az abban szereplő személyes adat az esemény helyszínén elkövetett bűncselekmény vagy szabálysértés miatt kezdeményezett eljárás, illetve a vámhatóság hatáskörébe tartozó közigazgatási hatósági eljárás során vagy az érintett jogainak gyakorlása céljából használható fel.”

A jogszabály szövegéből egyértelmű, hogy a kép- és hangrögzítés célja a vámhatósági intézkedés körülményeinek dokumentálása. Jelen esetben azonban a rendőrség határrendészeti tevékenységének vizsgálata, határrendészek cselekményei kapcsán kerül sor a felvételek vádhatóság általi felhasználására, amely álláspontom szerint célhoz kötöttség általános elvének sérelmével jár.

A 6.§. (3) bekezdés kimondta, „ha a kép- vagy hangfelvételen rögzített cselekmény miatt büntető- vagy szabálysértési eljárás nem indul, a kép- és hangfelvételt legkésőbb a rögzített cselekmény időpontjától számított harminc nap elteltével törölni kell”.

A törvényi felhatalmazás szerint tehát a Nemzeti Védelmi Szolgálat által végzett titkos információgyűjtés (büntető feljelentés nélkül) nem adott jogalapot a készült felvételek 30 napon túli archiválására, hisz ekkor még büntetőeljárás nem indult.

Ehhez képest roppant talányos, hogy a vádhatóság hogyan készíthetett jelentést a külső és belső felvételek egybevetéséről, amikor még be sem kérték a külső felvételeket és amelyek megtekintésével a Tisztelt Katonai Tanács közel egy évet töltött el. Erre

nyilván csak úgy kerülhetett sor, hogy nem töröltek semmit, de azokat jogellenesen beszerezték, és felhasználták annak érdekében mindenáron megkíséreljék a túlsúllyal kapcsolatos szabályszegés bizonyítását. (Jól lehet az ítélet szerint is az intézkedő rendőr mérlegelésére volt bízva, hogy indokoltnak tartja –e túlsúllyal kapcsolatos intézkedést vagy sem.)

A tárgyaláson lefolytatott bizonyítás során több esetben előfordult, hogy az ügyész jelezte, hogy a soron következő vádponthoz nem áll rendelkezésre külső felvétel. Ennek ellenére ugyanúgy készült írásban jelentés a külső és belső felvételek összevetéséről mintha lett volna és az felhasználásra is került.

Kérdés, hogy ez hogyan lehetséges ?

A külső felvételekkel kapcsolatos felvetéseinkre a Vádhatóság is reagált és visszatérően arra hivatkozott, hogy a NAV részéről ígéretet kaptak a felvételek archiválásának elrendelésére. Hivatkozott később az Ügyészség arra is, hogy a NAV-nál abban az időben átszervezések voltak, ezért nem folytak gördülékenyen az ügyek. Ügyészi részről az is elhangzott, hogy egy Polcz Attila nevű ezredes is tudja tanúsítani, hogy ők kérték az intézkedést.

A Nemzetvédelmi Szakszolgálat feljelentései valóban tartalmazznak olyan adatot, hogy „szolgálatunk jelen ideig” intézkedett a bírói igazolás beszerzésére, a külső kamera felvételek ... adatainak beszerzésére” amelyre nyilvánvalóan nem került sor, amelyet teljes mértékben bizonyít a már hivatkozott a NAV Központi Irányítás Biztonsági Főosztály részéről [REDACTED] főosztályvezető [REDACTED] alezredes ügyész úrhoz 2016. március 17.-én írott levél, amelyből kitűnik, hogy mindössze 4 időpontban, összesen 8 napra kérték archiválást, egyebekben pedig nem. Ezt az alábbi szöveget az elsőfokú tárgyaláson tartott perbeszédem fel is olvastam : „Tájékoztatom továbbá, hogy a térfigyelő kamerarendszer által tárolt log-fájlok egyértelműen mutatják, hogy a fentiekén kívül más időszakokra kiterjedően senki, egyik munkaállomáson sem archivált felvételt, ezért nyilván téves az a levelében hivatkozott NVSZ és a NAV munkatársai szóbeli egyeztetése során állítólagosan elhangzott hiányzó felvételek „véletlen” törlésére vonatkozó információ is.”

A NVSZ feljelentései 2015.07.09., 07.22. és 08.03.-án keltek és az addig eltelt időre hivatkozva utaltak az intézkedésükre. Ezzel szemben a valóban archivált 8 napból 4 nap az ezt követő időre esik, míg a jelentésekben megfogalmazott időszakra is csak 4 nap esik. Nyilván ez nem így lenne, ha valóban megtörtént volna a teljes körű intézkedés. Így az az ítéleti hivatkozás (171. old. utolsó bek.) teljesen alaptalan, mivel

a fenti bizonyítékkal szemben mégis elfogadja azt a tényt, hogy megtörtént a felvételek archiválása.

Az az Ügyészség és a Bíróság szerint sem volt kétséges, hisz rögzítésre került, hogy ha a külső felvételek archiválására 30 napon belül nem történt intézkedés, akkor azokat meg kell semmisíteni. Ez rendkívül fontos mert mind az ügyész, mind pedig a bíróság tesz ilyen nyilatkozatot. Úgyhogy ez nem is lehet kérdéses. (A 41.Kb. 55/2017/216. számú tárgyalási jkv. 61. oldalán a katonai ügyész viszontválaszában: „a felvételeket 30 napon után valóban törölni kell ...”. A bírósági ítélet 171. old. utolsó előtti bekezdésben „valamennyi feljelentéstől visszafelé számított 30 napon belül esett valamennyi vád tárgyává tett bűncselekmény, tehát a megsemmisítés a rendszer automatikus felülírása előtt került sor az archiválásra” ez nem felel meg a valóságnak.) A feljelentés megtétele nem a NAV irányába, hanem az Ügyészség felé irányult a büntető eljárás megindítása érdekében, ami nem azonos az archiválás iránti intézkedéssel.

Csak zárójelben jegyezzük meg, hogy az ítélet szerint a legutolsó tárgyalási napon az Ügyészség a viszontválasza kapcsán az archiválással kapcsolatban iratokat csatolt „bár annak szükségességét a bíróság külön nem látta”. (171. old. utolsó előtti bek.)

Ezek a tárgyaláson nem kerültek ismertetésre és a Tisztelt Törvényszék megelégedett a feltételes móddal „hogy az archivált felvételek beszerzésére később is sor kerülhetett”!

Ez nyilván nem lehetséges, hisz a felvételek nem voltak archiválva.

A másodfokon eljáró Tisztelt Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa ugyanezen védői észrevételre pusztán az elsőfokú bíróság érveire hivatkozott, amely érdemi válaszként semmiképpen nem fogadható el.

VI. További eljárási szabálysértések és a vádmódosítás

Foglalkoznunk kell a védelmet megillető jogokkal is, amelyek kapcsán utalok arra, hogy az Alkotmánybíróság már működésének kezdetén kimondta, hogy a védelemhez fűződő jog az alkotmányos büntető eljárás egyik olyan alapelve, amely a büntető eljárás valamennyi szakaszában számtalan külön részletszabályban érhető tetten. (8/2013. (III.1.) AB Határozat) Ugyanezt a korai Alkotmánybíróság a 25/1991. AB Határozatában úgy fogalmazta meg, hogy a védelemhez való jog az alkotmányos büntető eljárás alapelve, az eljárás egész menetében számtalan részletszabályban ölt testet. A védelemhez való jog a büntető eljárás alá vont személy azon jogaiban illetve a hatóságok azon kötelezettségeiben realizálódik, amelyek biztosítják, hogy a vele

szemben érvényesített büntető jogi igényt megismerje, arról álláspontját kifejtthesse, az igényrel szembeni érveit felhozassa, a hatóságok tevékenységével kapcsolatos észrevételeit és indítványait előterjeszthesse.

A fentiekre figyelemmel ezért a védelemhez való jog alkotmányos megítélése csakis a terhelt és a védő jogainak együttes szemlélete alapján lehetséges. Az Alkotmánybíróság következet gyakorlatában a jogállami büntető eljárás korlátozhatatlan minősége az eljárás tisztessége, amelynek egyik eleme az a követelmény, hogy a terhelt védelemhez való joga hatékonyan érvényesüljön. (17/2005. (IV.28.) AB Határozat, ABH 2005.175.185.) Mindezek egyértelműen kapcsolódnak az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében megfogalmazott védelemhez való joghoz is. Az Alkotmánybíróság fent idézett határozata (8/2013. (III.1.) AB Határozat) megjegyzi azt is, hogy az Alkotmánybíróság a 61/2011. (VII.13.) AB Határozatában elvi jelentőséggel kimondta, hogy az egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés. (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségi Okmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye) Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje. (ABH 2011. 291.321., legutóbb megerősítve: 32/2012. (VII.4.) AB Határozat, ABK 2012. 228.233.) A határozat szerint a hazai alapjogvédelem minimum szintje tehát nem süllyedhet a vállalt nemzetközi jogi elvárások alá. Mindebből következően az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. Cikk (3) bekezdésében elismert védelemhez fűződő jogból fakadó minimális elvárások meghatározásakor figyelemmel volt a vállalt nemzetközi és uniós jogi elvárásokra, különösképpen a bíróság által kimunkált gyakorlatra.

Tisztában vagyunk azzal, hogy a másodfokú eljárás során a nyomozati szakban elkövetett szabálysértések csak kivételesen és akkor jutnak jelentőségre, ha azoknak a súlya olyan mértékű, hogy büntetőjogi főkérdések (bűnösség megállapítása a cselekmény jogi minősítése, büntetés kiszabása) tekintetében lényeges kihatása van. A tisztességes eljárásnak azonban a nyomozati szakban is érvényesülnie kell.

Ebben az ügyben már a bírósági eljárás elején kifogásoltuk, hogy az iratismertetés (még a régi Be. szabályai szerint) gyakorlatilag nem történt meg.

Az iratismertetéssel kapcsolatban nem mehetünk el szó nélkül amellett sem, hogy a védelem számára nem biztosították a teljes irat megismerését, hanem az ügyész döntötte el, hogy mi az ami megismerhető és mi az ami nem. Emiatt a az ügyben eljáró más védő részéről panasz benyújtásra is sor került, amelyet a Legfőbb Ügyészség

helytelen törvény értelmezés mellett elutasított. A Be. 193.§. (1) bek.-ének első mondata egyértelmű atekintében, hogy a nyomozás összefűzött iratait kell megismerhetővé tenni, amelyről Láng László Legfőbb Ügyészségi Osztályvezető a Kommentárban maga írja hogy ennek garanciális jellege van. Az a tény, hogy a bekezdés második mondata azt tartalmazza, hogy lehetővé kell tenni hogy a gyanúsított és védő az esetleges vádemelés alapjául szolgáló összes iratot megismerhesse kétség kívül nem szerencsés fogalmazás, mert itt az iratismertetés egyik céljára utal a törvény szöveg, konkrétan arra, hogy a terhelt és a védő megismerheti a vádemelés alapját. De ez nem szűkítő értelmű és nem azonos azzal, hogy az ügyész dönti el hogy mi az amit a maga részéről a vádemelés alapjának tekint, mi az, amit megmutat és mi az amit nem, mert az iratismeretnek teljes körűnek kell lenni.

A törvény szerint az ügyész közvádoló. Ebben a minőségében kötelessége a mentő és az enyhítő körülmények feltárására is. Így ha elfogadnánk, hogy az ügyész csak a vádat alátámasztó bizonyítékok megismerését tenné lehetővé, akkor az a védelmi jogok egyértelmű sérelmével járna, mert nem ismerhetné meg az enyhítő és mentő körülményeket.

Az álláspontomat látszik igazolni, hogy az új – 2018. július 01.-től hatályos – Be. már egyértelműen valamennyi irat megismerhetőségéről beszél, a normaszöveg szintjén és az indokolásban is. (Csak a bepillantás kedvéért két példa angolszász területről : Anglia: „A Lordok Háza a Mills és Poole ügyben kimondta, hogy az ügyésznek nincs diszkrecionális oka megtagadni a tanúvallomások átadását a védelem számára, még azzal a hivatkozással sem, hogy álláspontja szerint nem minősülnek hiteles bizonyítéknak.” USA: „A tagállamok egy része törvényben garantálja a terhelt számára a bizonyítékok megismerésének jogát, míg más tagállamokban ez a jog a bírói döntés függvénye lett.” Jó lehet az amerikai ügyész hagyományosan félnek tekinthető a büntető eljárásban, de semlegesen az igazságot szem előtt tartva köteles eljárni, ennek megfelelően az ügyésznek fel kell fednie a mentő bizonyítékokat a védelem előtt.)

Az iratismeret hiánya különös jelentőséggel bír amiatt is, hogy a Vádhatóság a tárgyalási szak végén hozakodott elő egy társas elkövetési formával is, a bünszövetséggel. Nyilván indokolt lett volna ilyen minősítés mellett az erre okot adó cselekmény iratainak is kellő időben történő megismerése, és a bizonyítási eljárás ennek megfelelően folyt volna le.

A lényeges eljárási feltételek közé sorolható, hogy a már sokat emlegetett külső felvételek tehát nem álltak a védelem rendelkezésére, sőt még a bíróság is

késedelmesen kapta meg. Ezek a felvételek egyébként is olyan terjedelmű informatikai bázison voltak elhelyezve, hogy a tárgyalóteremben is csak külön informatikus segítségével lehetett azokat megismerhető állapotba hozni. Ez nem képezte akadályát annak, hogy a Vádhatóság menet közben jelentéseket készítsen a külső – belső felvételek összevetéséről és azokat minden vádlottnál bizonyítékként kezelje. Ezeket a bíróság kivétel nélkül mindet ismertette is.

Ugyanitt kell említést tennem arról is, hogy a Tisztelt Vádhatóság a bizonyítási eljárás előrehaladtával folyamatosan módosította a vádat. Ez odavezetett, hogy az Ügyészség az eljárás végén egységes szerkezetbe foglalta a módosításait és a 135 oldalas vádiratot 2019.06.05.-én e-mailen küldte meg a Fővárosi Törvényszéknek, ahonnan még ugyanaznap ugyancsak e-mailen 15 óra 04 perckor érkezett meg a védelemhez, azzal a jelzéssel, hogy a következő tárgyaláson (2019.06.12.-én) majd papír alapon is megkapjuk és ha tudjuk a védencünk e-mail címét akkor azt részükre „továbbítani” lehet. Mindehhez hozzátéve azt is, hogy „ne lepődjünk meg, hogy 4 részletben kerül megküldésre a vádmódosítás, mert sajnos sem az Ügyészségi, sem a Bírósági scannel nem tud egybe olvasni ennyi iratot”.

Az ügyben a vádlottak távollétében kézbesítési megbízottként jártunk el, a következő tárgyalás 06.12.-én volt (közben a pünkösdi ünnepek is), így gyakorlatilag a vádlottak részére csak a tárgyalás napján került sor a vádirat kézbesítésére. Megjegyezzük, hogy ilyen határidők és ilyen terjedelmű anyag és módosítás mellett a kézbesítési megbízott szerepe teljesen formálissá válik, hisz a megfelelő kézbesítés nyilván gyakorlatilag lehetetlen volt.

Kétségtelen tény, hogy a védelem erre figyelemmel nem kérte a tárgyalás elnapolását. Mégis meg kell azonban említenünk, hogy a vádmódosítás igen lényeges elemeket is tartalmazott. Az egyik legfontosabb változás például az volt, hogy miután a Tisztelt Törvényszék a bizonyítási eljárás során rendre nem fogadta el a túlsúly megállapításával kapcsolatos ügyészi álláspontot, így ennek „helyettesítéseképpen” sor került az üzletszerűség mellett a bünszövetség, mint minősítő körülmény megállapítására történő indítványra, több vádlott esetében, több ponton is. A vádmódosítás egyébként ezzel nem ért véget, hisz az Ügyészség még a vádbeszéd során is próbálkozott további módosításokkal, amelytől a bíróság felhívására tekintett el.

A védelem jogai emiatt is egyértelműen sérültek, hisz az egész eljárás során a bünszövetség tekintetében nem volt védekezés, mert az alapvetően nem volt a bizonyítás tárgya.

VII. Anyagi jogszabály alkalmazása

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (4) bekezdése szerint „Senki nem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején a magyar jog vagy - nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben - más állam joga szerint nem volt bűncselekmény.”. Közismert, hogy a jogalkotó a vesztegetés vonatkozásában a bűncselekmény befejezettségét rendkívül korai stádiumban határozza meg. Ennek megfelelően a vesztegetés akár az előny kérésével, de magával az elfogadás tényével is befejezetté válik. Ebben az ügyben több esetben került sor külön további egy vagy akár több rendbeli bűncselekmény megállapítására, olyan esetben amikor a szolgálatban lévő vádlott nem közvetlenül az utastól, annak útleveléből jut pénzhez, hanem különböző helyen és módon egyik vádlott ad pénzt a másik vádlottnak. Ebben a szituációban az aki adta a pénzt feltehetően (de ez sem bizonyított) elfogadta az előnyt, tehát maga a vesztegetés mint bűncselekmény befejeződött. A bűncselekményből származó pénz továbbadása már csak valamilyen bűnkapcsolati magatartásként értékelhető. Felmerülhet az orgazdaság, azonban tudjuk, hogy a vesztegetés nem szerepel az orgazdaságot megvalósító bűncselekmények felsorolása között. Felmerülhetne esetleg a bűnpártolás megvalósulásának a vizsgálata is, azonban az ítéletnek az az alapkoncepciója, hogy valamennyi vádlott tudott arról, hogy a társaival együtt milyen cselekményeket követnek el, így értelemszerű, hogy a bűnpártolás megállapítására sem kerülhet sor, még az un. tárgyi bűnpártolás sem állapítható meg, mert nem került bizonyításra, hogy a cselekményt a pénzt elfogadó személy érdekében követték el. Az eltérő tényállási elemek miatt a pénzmosás megállapítása se jöhet szóba.

Azokat az eseteket tehát, ahol valamely vádlott a társától fogad el pénzt vagy az események során elővesz pénzköteget és ahhoz hozzáteszi az éppen akkor elfogadott pénzt, nem valósíthatnak meg vesztegetést, hanem büntetlen utócselekménynek tekintendők.

E szempontok figyelembe vételével az alábbi vádlottaknál vesztegetés btt.-e nem állapítható meg, így az ebben történő elítélésük anyagi jogszabály sértésnek minősül.

Barta András XV.r. vádlott vonatkozásában a 2015.06.29.-ei cselekményeket illetően egyértelmű, hogy vádlottársától kapott pénzt, nem pedig a határon átkelő utastól. A 2015.08.30.-ai eset tekintetében még az sem állapítja meg az ítélet, hogy egyáltalán átvett volna bármit is Barta András XV.r. vádlott. Az az ítéleti megállapítás ugyanis, hogy „II.r. vádlott vitte be a központi épületben található ügyeleti szolgálati helyiségbe és adta át (?) a XV.r. vádlottnak ugyan múlt időben fogalmaz, mintha ez megtörtént volna, de erre konkrét adat nincs.

Sőt a tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint a katonai ügyész észrevételéből kitűnik, hogy „az egész XV. vádpontozhoz kapcsolódóan külső kamera felvételek nem állnak rendelkezésre, illetve csak a XV/1/a. vádpontozhoz kapcsolódóan, de ott is annyira messze van a kamerától az ellenőrzés alá vont gépjármű, hogy a felvételen érdemben semmi nem látható, így nem is kérem annak megtekintését”.

Ezek után kérdés, hogy milyen bizonyítékok alapján juthatott az eljáró bíróság arra a következtetésre, hogy megtörtént a pénz átadása Barta András XV.r. vádlottnak.

██████████ XXXII.r. vádlott

- ██████████ terhelt vonatkozásában meg kell említeni az 1/a. tényállást, amelyben elfogad készpénzt, majd később a már nála lévő nagyobb mennyiségű bankjegyeket rendez, amelyről az ítélet vélelmezi hogy legalább egy utastól fogadta el így további 1 rendbeli bűncselekményt állapít meg. Itt sem bizonyított, hogy a nála lévő összeget utasoktól kapta. Látni az ügyből hogy gyakori az egymás közötti pénz átadás, így ebben az esetben is felvetődik, hogy más által már elfogadott pénz további elfogadása nem bűncselekmény, tehát azt a vádlott terhére nem lehet megállapítani.
- Az ítélet 83. oldalán a 4/f. pont alatt a bíróság által megállapított tényállás azt tartalmazza, hogy ██████████ IV.r. vádlott és ██████████ XXXII.r. vádlott szolgálata útlevelező szolgálata során elfogadott vesztegetési pénzből fejenként 150 – 150 EURO-t adtak ██████████ XVII.r. vádlottnak. Nem állapítható meg pusztán vélelem, hogy ezeket az összegeket ██████████ IV.r. illetve ██████████ XXXII.r. vádlottat valóban a határon átkelő utasoktól fogadták el, mert kaphatták azt társaiktól is.

Kiss Róbert XXXV.r. vádlott

- 3/a. ítéleti tényállásnál Kiss Róbert XXXV.r. vádlott vonatkozásában a legnagyobb tárgyi súlyú ténymegállapítás, hogy az 1640 EURO-t tartalmazó fehér gumikesztyűben lévő összeget is az ő terhére írták. Ezzel kapcsolatban már eddig is hivatkoztunk arra, hogy Kiss Róbert XXXV.r. vádlott cselekményének bizonyítása nem titkosszolgálati eszközön, hanem a határátkelőn végzet házkutatáson alapul. Az a bizonyos gumikesztyű, amelyen az ő DNS-e is megtalálható volt valóban terhelő bizonyíték, de kérdés, hogy valójában mit bizonyít. Azt mindenképpen, hogy Kiss Róbert ezt a gumikesztyűt megfogta, de hogy mikor és hol az ebből nem állapítható meg, minthogy az sem, hogy a másik DNS kitől származik. Egyáltalán nem zárható ki, hogy a határátkelő helyen szolgálatteljesítés közben a vádlott kapcsolatba

került ezzel a gépkocsi átvizsgálás során mások által is gyakran használt kesztyűvel.

Ráadásul a gumikesztyű feltalálási helye az nem a Kiss Róberthez kötődő valamely helység vagy szekrény volt, hanem egy tőle független terület. Így teljesen kiüresedik az az ítéleti megállapítás, ami minden alapot nélkülöz, hogy az első emelet 209-es számú helyiségébe egy háromajtós szekrénybe egy Tesco feliratú papírtáskába „rejtette volna el”. Se a szekrény, sem a Tesco-s szatyor nem köthető Kiss Róberthez.

Ez a személy bárki lehetett !

A másik nagyon fontos körülmény, amely alapján kizárt ebben a vádpontban megállapítani Kiss Róbert bűnösségét, hogy még az ítéleti tényállás szerint is egy mások által összegyűjtött összegről volt szó, így tehát a védelem logikája szerint maga a vesztegetés már azokon a pontokon befejeződött, akkor és amikor azt ismeretlen személyek állítólagos vesztegetési pénzként elfogadták, mert ezzel a bűncselekmény elkövetése befejeződött, így Kiss Róbert további vesztegetést erre az összegre nem követhetett el.

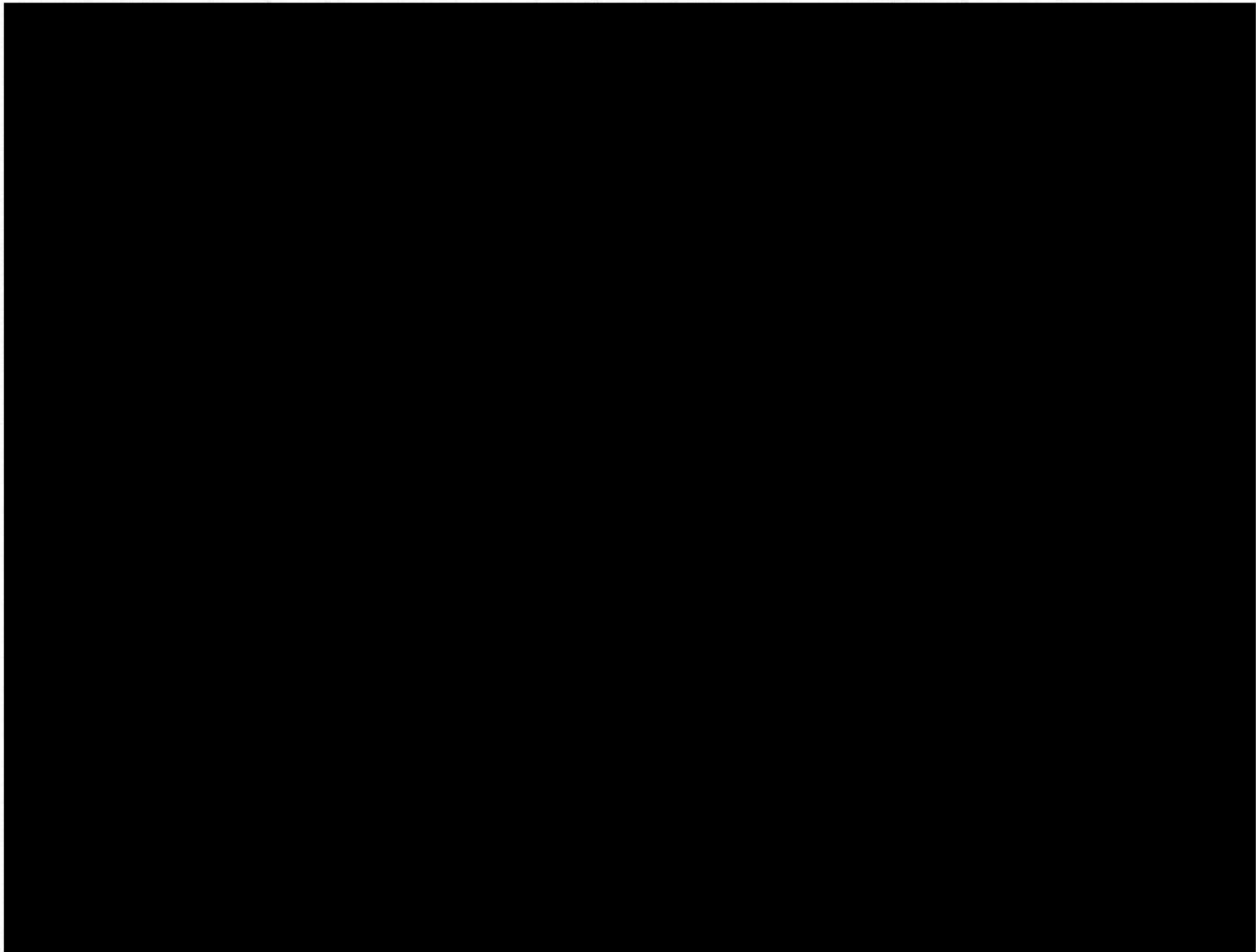
- A XXXVI. tényállás 1/g. pontja szerint [REDACTED] XXXIX.r. vádlott fogadott el vesztegetési pénzt, amit továbbadott Kiss Róbert részére. Ez Kiss Róbert vonatkozásában álláspontunk szerint nem bűncselekmény.
- A XI. tényállás 2/a. pontjában az ítélet szerint [REDACTED] adott át ismeretlen összegű készpénzt Kiss Róbert részére. Ez utóbbi személy ezzel a magaratásával bűncselekményt nem valósított meg.
- A XXXVIII. tényállás 1/g. pontjában írtak szerint [REDACTED] XLI.r. vádlott fogadott el vesztegetési pénzt, amelyből „legalább” 20 EURO-t adott át Kiss Róbert XXXV.r. vádlottnak, így az utóbbi vádlott a vesztegetés elkövetője nem lehet.

[REDACTED] XXII.r. vádlott

- A IX. tényállás 1/c. pontjában [REDACTED] fogad el vesztegetési pénzt az ítélet szerint is „nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy 20 EURO-t [REDACTED] XXII.r. vádlott felszólítására az utas adott át” [REDACTED] ebben a pontban nem valósít meg bűncselekményt, már az ítéleti tényállás szerint sem.
- A IX. tényállás 1/g. pontja szerint is [REDACTED] IX.r. vádlott vesz át vesztegetési pénzt [REDACTED] nem, így az ő esetében ez nem bűncselekmény.
- A XXIII. tényállás 2/c. pontja szerint Aranyos Gábor XXV.r. vádlott kért 300 EURO-t, ellenben [REDACTED] XXII.r. vádlott ebben a tényállásban nem követ el bűncselekményt.

- A XXXVIII. tényállás 1/d. pontjában írtak szerint [REDACTED] [REDACTED] XLI.r. vádlott fogadott el pénzt [REDACTED] [REDACTED] XXII.r. vádlott az ítélet szerint csak az alkudozásban vett részt, így legfeljebb ennek a cselekménynek a bűnsegédje lehet, de tettese semmiképpen.

Marincsák Viktor XXXIII.r. vádlott

VIII. Az indokolt bírósági döntéshez való jog sérelme

Utaltunk már rá, hogy az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III.1.) AB Határozatában a tisztességes eljáráshoz való jogot annak egyik részjogosítványával – az indokolt bírói döntéshez való joggal – összefüggésben vizsgálta.

Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály Alaptörvény ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása. Az eljárási törvény

rendelkezéseire is figyelemmel a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossggal megvizsgálja és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. (7/2013. (III.1.) AB Határozat)

Jelen eljárásban az ítélet sarkalatos pontjait illetően nem meggyőző és elfogadható a bírói indokolás.

Így van ez például a külső kamera felvételek törvénysértő felhasználását illetően, ahol az egyértelmű tényeket sem fogadta el az elsőfokú bíróság, ebből következően az indoklása semmiképpen nem megfelelő. A Tisztelt Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mindezt megismétli, de nem ad okszerű választ a védelmi érvelésekre. Megjegyezzük, hogy a mintegy 70 oldalas másodfokú határozatból 50 oldalt tesz ki az írásban benyújtott ügyészi és védői fellebbezések igen részletes ismertetése.

Ugyanebbe a körbe tartozik, hogy a szakértői bizonyításra vonatkozó indítvány elutasításra került, azzal az indoklással, hogy az nem szakkérdés, ugyanakkor maga a hatóság is szakértőkkel dolgoztatja fel az anyagot. A nyomozati szakban elkövetett szabálysértések és a vádmódosítással kapcsolatos törvénysértő eljárás szintén válasz nélkül maradt.

A ténymegállapítást illetően az egyik legjelentősebb mulasztás, hogy a bíróság miért fogadja el kellő kritika nélkül a vád megállapításait, a vádlottak egyes mozdulatairól, amelyek valójában nem is látszanak egyértelműen. Ez nem más, mint a vádiratban írtak hallgatólagos, de semmivel sem indokolt elfogadása.

Elvi kérdésnek tűnik, de mégis fontos, hogy nem osztjuk a másodfokú bíróság azon megállapítását, hogy „a bizonyíték érvénytelenségét tehát a beszerzés során elkövetett jogsérelem súlya akkor eredményezheti, ha az olyan jelentőségű, mint a bíróság, mint az ügyészség vagy a nyomozó hatóság által elkövetett bűncselekmény, tilalmazott módszer vagy az eljárás résztvevőinek lényeges jogsérleme. Másképpen megfogalmazva ezt azt jelenti, hogy eljárási hiba miatt akkor nem tekinthető érvényesnek és felhasználhatónak ez bizonyíték, ha beszerzéséhez vezető jogsérelem perújítási ok alapjául szolgálhat.”.

Ennek a megközelítésnek nem lehet helye, hisz a tiltott bizonyíték nem csak bűncselekmény, hanem más egyéb módon is születhet, így ha teret engednénk a fentieknek akkor kiüresedne a bizonyítékok tilalmával kapcsolatos törvényhely.

Melléklet:

- NAV válaszlevele 2016.03.17. (iktatószám: 5168012702.)
- 3 db. NVSZ feljelentés (2015.07.08., 2015.07.22.2015.08.03.)
- [REDACTED] szakértői vélemény
- [REDACTED] igazságügyi szakértői véleménye
- 12 db. adatkezelési nyilatkozat
- 12 db. meghatalmazás

Debrecen, 2021. január 28.

Tisztelettel :

Dr. Kardos Sándor
meghatalmazott védő

